

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3025/2020
26.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији су пуномоћници Миодраг Рибарић и Дејан Јовановић, адвокати из ..., против туженог Дома здравља из Приштине, у Грачаници, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате разлике накнаде зараде, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1621/2019 од 01.07.2020. године, на седници одржаној 26.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1621/2019 од 01.07.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1621/2019 од 01.07.2020. године.

Образложење

Основни суд у Лесковцу, пресудом П1 997/18 од 18.03.2019. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да исплати тужиљи дуговани износ зарада – накнада за период од 23.07.2013. године до 01.01.2016. године, са законском затезном каматом на одређене новчане месечне износе (све ближе одређено у ставу првом изреке). Обавезао је тужиљу да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 7.500,00 динара (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 1621/2019 од 01.07.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П1 997/18 од 18.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да тужиља за спорни период потражује накнаду, из разлога што је према њеној тврдњи исплаћивана на основу Закључка Владе Републике Србије који се не може примењивати, јер се тиме дерогира закон који уређује радне односе, па тражи да се обавезе тужени и на исплату разлике од накнаде исплаћене према Закључку Владе до накнаде зараде припадајуће применом члана 116. Закона о раду, док је тужени оспорио тужбени захтев, наводећи да у спорном периоду тужиља није радила и да изостанак ефективног рада узрокује губитак права на зараду, због чега има право само на накнаду зараде која јој је исплаћивана у складу са Закључком Владе Републике Србије. Затим, да је првостепени суд правилно нашао, да у конкретној ситуацији нема места примени члана 116. Закона о раду, због тога што наведена одредба успоставља право запослених за накнаду зараде у висини од 60% од просечне зараде остварене у претходних дванаест месеци, у случајевима када је до прекида рада или смањења обима рада дошло без кривице запосленог и да основ за исплату ова одредба одређује изостанком кривице запосленог, из чега произилази да је за њену примену неопходно постојање одговорности послодавца за прекид рада или смањење обима рада, а да у конкретној ситуацији нема одговорности туженог и нема места примени наведене одредбе.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Тужба је поднета 26.07.2016. године. Из образложења првостепене пресуде произилази, да је вештак дао обрачун разлике накнаде зараде који је урађен за период од 01.01.2013. године до 31.12.2015. године и да разлика накнаде зараде тужиље између минималне зараде и примљене накнаде зараде износи 425.952,00 динара и да тужиљи припада затезна камата на разлику од нето накнаде зараде која доспева шестог дана наредног месеца за накнаду зараде из претходног месеца по Посебном колективном уговору.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиље ради исплате на име разлике зараде, као главног захтева, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија тужиље није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**